

[Waldorff]

Så vil jeg gerne sige en lille smule i anledning af det store slagsmål om, hvilken elasticitet der er i forbindelse med spiritusbeskatningen. I virkeligheden er de datoer, som man har diskuteret så meget, og som var anledningen til afbrydelsen af tredjebehandlingen her i folketinget, fuldstændig komplet uinteressante, og det er de i virkeligheden for alle og enhver undtagen dem, som skal legitimere deres optræden i denne sag. De EF-beregninger, som er blevet fremsendt, er lige så totalt uinteressante, fordi det, det handler om, selvfølgelig er en rent politisk afgørelse. Det, det drejer sig om, er, om regeringen skal bøje sig for EF-Kommissionens harmoniseringsbestrebelse på spiritusbeskatningsområdet eller den ikke skal. VS mener selvfølgelig, at det skal man ikke, og det har regeringen faktisk også ment.

Venstres holdning er nu, at man burde have lavet politiske forhandlinger mellem regeringen på den ene side og Kommissionen på den anden side, med disse meget EF-underdanige udtalelser: er man nu også sikker på, at man rigtig har undersøgt mulighederne for at komme på talefod med Kommissionen, og er der ikke også en åbning i det, som Burke har sagt, og burde regeringen ikke også i højere grad have satset på en forhandlingsløsning? Regeringen har gjort det klart, at man ikke ønskede en forhandlingsløsning, idet der er tale om principielt forskellige opfattelser af afgiftspolitikken. Det får så venstre til at smide det hele fra sig, det får det radikale venstre til for en gangs skyld virkelig at markere sig, nemlig ved at undlade at undlade, og det får de konservative til endnu kraftigere at markere deres klare kammeratskab med vinimportørerne og spiritusimportørerne og til at vise sig endnu mere Kommissionsforherligende og EF-medholdelige, end venstre har været.

Det er selvfølgelig alt sammen meget interessant, men jeg mener, det mest interessante måske er det nøje sammenspil, man har kunnet iagttage eller ment at kunne iagttage imellem de borgerlige partier på den ene side og EF-Kommissionen på den anden side. Det kunne f. eks. være gået til på den måde, at de borgerlige partier – det kunne være hr. Gammelgaard, og det kunne være hr. Ellemann-Jensen – efter den 24. marts, da man fik svaret om provenutabet, kontaktede Burke og fik Burke til at presse generaldirektøren

for at få lavet sine beregninger færdige om elasticiteten. Det kunne så føre til, at man stillede et borgerligt ændringsforslag på baggrund af de aftalte beregninger, og det kunne endelig føre til, da man konstaterede, at alt dette her prellede af på den stædige skatteminister, at man tog en telefon – det kunne f. eks. have været hr. Ellemann-Jensen – og sagde til Burke: så er det tid, at der sættes trumf på. Derefter får Burke afleveret sin telex til skatteministeren, desværre ikke helt i den udformning, som hr. Ellemann-Jensen gerne ville have; Burke havde ikke rigtig fingerspidsfornemmelse for det, og derfor var det nødvendigt for venstre at tage afstand fra den direkte indblanding i, hvordan et flertal bliver til i folketinget, men ikke desto mindre var funktionen der. Jeg understreger, at sådan kunne det være gået til.

Jeg er forbavset over hr. Bernhard Baunsgaards forargelse over, at nogen antyder noget sådant. Jeg har forstået både hr. Ellemann-Jensen, hr. Erhard Jakobsen og andre fra centrum-demokraterne sådan, at det var positivt, at der mellem de borgerlige partier i Danmark og EF-Kommissionen var et nøje sammenspil om, hvordan man får harmoniseret skatte- og afgiftsområdet.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Da det nu er anden gang, at hr. Waldorff fejlciterer mig – det er sket før i en skattesag – skal jeg gøre hr. Waldorff opmærksom på – og forhåbentlig er han den eneste, der ikke har kunnet høre eller læse, hvad der er skrevet og sagt fra vores side – at vi stemmer imod ændringsforslaget, og om lidt meddeler jeg, at vi stemmer imod lovforslaget.

Arne Bjerregaard (KrF):

Ja, man får jo en fornemmelse af, at vi står over for en national katastrofe, og selvfølgelig er snaps væsentlig i Danmark – der er noget nationalt over den. Man kan selvfølgelig også beklage, at det ser ud til, at skatteministeren nok en gang træder i de politiske spinatbede; jeg har bare en fornemmelse af, at det kunne være, der var andre, der ønskede, at skatteministeren skulle træde i de politiske spinatbede, og at skatteministeren derved uforvarende kom til at træde i bede, han ikke skulle have trådt i. Jeg har